

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: V. S.**, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2005, č. j. OAM - 758/VL - 07 - BE07 - 2005, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2006, č. j. 47 Az 33/2005 - 42,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí označené v záhlaví tohoto usnesení a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti tohoto rozhodnutí.

Podle názoru krajského soudu stěžovatel nesprávně posoudil otázku překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť neposoudil tvrzení žalobce z hlediska ustanovení čl. 33 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a to s ohledem na objektivní hrozby po případném návratu žadatele o azyl do země původu, tedy částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase. Stěžovatel napadá argumentaci krajského soudu s tím, že i soud ve svém rozsudku konstatoval, že stěžovatel zhodnotil tvrzení žalobce na pozadí informací o situaci v zemi původu a posuzoval je s ohledem na interpretaci pojmu „nelidské a ponižující zacházení“ ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, důvod ke zrušení rozhodnutí stěžovatele však shledal v neposouzení tvrzení žalobce z hlediska čl. 33 této úmluvy. Vzhledem k tomu, že článek 33 zmíněné úmluvy stanoví, že každá vysoká smluvní strana může oznámit Evropskému soudu pro lidská práva každé údajné porušení ustanovení úmluvy a jejích protokolů jinou smluvní stranou, považuje stěžovatel odůvodnění soudu za zcela nesouvisející s podmínkami vylovení překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti subsumovatelné podle svého obsahu pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Kasační stížnost je tak přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelova námitka rekapitulovaná výše by mohla být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu posledně vymezeného bodu (zásadní pochybení krajského soudu v řízení o žalobě). Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu pro nesrozumitelnost, Nejvyšší správní soud vyšel z toho, že již ve svém rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52 (www.nssoud.cz) konstatoval, že rozhodnutí je třeba pokládat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy. Takové nedostatky rozsudku však stěžovatel nenamítá; vzhledem k tomu, že již prima facie je stěžovatelem namítaný „nesrozumitelný“ odkaz na čl. 33 Evropské

úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v rozsudku krajského soudu zjevnou písařskou chybou, neboť celý odstavec, v němž se tento odkaz objevuje, se týká čl. 3 téže Úmluvy, a vzhledem k tomu, že stěžovatel neopírá svou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu o další příklady, v nichž by bylo lze rozhodnutí krajského soudu považovat za nesrozumitelné ve výše naznačeném smyslu, Nejvyšší správní soud neshledal důvody k přezkumu důvodnosti námitky stěžovatele. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu